

kommer til at kvæle Agitationens Frihed og Liv. Dette dobbelte Hensyn er iagttaget af den bestaaende Straffelovgivning, og det foreliggende Forslag gaar ud fra samme Betragtning. Man har i Udvalget været enig om, at den Maade, hvorpaa Grænserne efter den gældende Lovgivning ere trukne mellem Valgfriheden og Personfriheden, ikke ganske er saaledes, som den burde være. Vi have været enige om, at der kan forekomme Tilfælde af Valgtryk, som nu ere straffri, men som ere af en saadan strafværdig Karakter, at de ved Loven burde være belagte med Straf. For saa vidt har der i Udvalget kun været een Mening. Naar man derimod spørger, om det foreliggende Forslag paa rette Maade har løst den Opgave, som her er stillet Lovgivningsmagten, have Meningerne delt sig i Udvalget. Flertallet har ikke kunnet erkende, at det foresatte Forslag paa en tilfredsstillende Maade har udfyldt det Hul, som findes i den bestaaende Lovgivning. I to Retninger have vi ment, at Forslaget ikke har ramt det rette. Forslaget gaar for det første ud paa, at ændre en Del af den i Straffelovens § 113 indeholdte Bestemmelse til Værn for Valgfriheden. Det stryger Sætningen om Straf for den, der „løber en andens Stemme“, og indsætter i Stedet herfor, at Straffen skal ramme den, som „ved Ydelse af eller Tilbud om personlig Fordel søger at fornaa nogen til at stemme paa en vis Maade“. Forslaget forlader saaledes den tilvante Bestemmelse i Loven og giver en ny Affattelse, hvis Indhold kan give Anledning til forfælske Tvivl. Hvad vil det sige, at „løbe en andens Stemme“? Det er en Bestemmelse, hvis Indhold ikke lettelig kan forvolde begrundet Tvivl. Derimod kan dette næppe siges om de Ord, som Forslaget bruger: „Ved Ydelse af eller Tilbud af personlig Fordel“. Udvalgets Flertal har ikke ment, at der var Grund til at foretrække disse Ord fremfor den tilsvarende Bestemmelse saaledes som den er affattet i Straffeloven. Der er en Grund mere til, hvorfor Udvalgets Flertal mener at burde blive staaende ved Straffelovens Affattelse. Efter Lovforslaget vilde Forfælsken mellem fuldbyrdet Forbrydelse og Forsøg blive udflettet; selv det allerjærneste Forsøg paa at indvirke ved Udgiften til økonomiske Fordel paa nogens Stemmegivning skulde stilles i Klasse med den fuldbyrdede Forbrydelse. Dette finder Udvalgets Flertal ikke, der er tilstrækkelig Grund til. Dernæst finder man, at den ny Tilføjelse, som Lovforslaget giver Straffelovens § 113, er uheldig i sin Affattelse. Det er Tilføjelsen om, at den i Straffelovens § 113 foreskrevne Straf skal

anvendes paa den, der „ved Fremsettelse af nogen Trussel, hvis Sværtjættelse kan medføre personligt Tab, søger at fornaa nogen til at stemme paa en vis Maade“. Man kan spørge, som det ogsaa skete ved Sagens 1ste Behandling, hvad Meningen egentlig er med den ny Bestemmelse. Hvad betyder „personligt Tab“? Det er et Udtryk, der ikke i vort Lovsprog eller i vor Retspraksis har en bestemt fastslaaet Betydning. Det vilde altsaa kunne give Anledning til en hel Del Tvivl i Fremtiden, og Bestemmelser kan tillige føre til urigtige Afgørelser. „Personligt Tab“ omfatter saaledes ogsaa Tabet af en god Ven. Skal det da betragtes som en strafbar Krænkelse af Valgfriheden, om man truer nogen med at ville berøve ham en Ven, hvis han ikke vil stemme paa en vis Maade? Man kommer derved langt ud over den Ramme, man hidtil har tænkt sig, naar Talen har været om utilbørligt Valgtryk, nemlig et Tryk, som stod i Forbindelse med vedkommende Vælgers økonomiske Stilling. Den foreslaede Bestemmelse vilde føre langt ud over denne Grænse. Hertil kommer den af mig tidligere nævnte Indvending, som ogsaa gælder denne Del af Lovforslaget, at det slaar den fuldbyrdede Forbrydelse og Attentatet fuldstændig i Klasse med hinanden. Jeg kan her bemærke, at det ligeledes er en Mangel ved Forslaget, at efter det rammes slet ikke den, der ved utilbørlige Midler faar en Vælger til at undlade at stemme. Straffen er begrænset til det Tilfælde, at man bevæger nogen til at stemme paa en vis Maade. At man ved Trusler bevæger nogen til at blive hjemme og ikke møde paa Valgdagen, vil altsaa efter Forslaget ikke være strafbart. Det er der aabenbart ingen Grund til. — Udvalgets Flertal har i Henhold til de anførte Betragtninger stillet et nyt Forslag, som gaar ud paa for det første at bevare Straffelovens § 13 uforandret i dens nuværende Affattelse og for det andet at give Paragraffen en Tilføjelse, som foreskriver Straf for den, som „ved at true en Vælger med at ville paasøre ham et økonomisk Tab — saasom ved at affedige eller fortrænge ham fra hans Stilling eller ved paa anden Maade at volde ham Afbræk i hans Handel, Næring eller Arbejdsfortjeneste — bringer ham til at stemme paa en vis Maade eller at undlade at stemme“. Dette Forslag begrænser Straffens Anvendelse til de Tilfælde, hvor nogen trues med et økonomisk Tab; det forkaster Udtrykket „personligt Tab“ og holder sig til en Betegnelse, som saavel i Lovsproget som i vor Retspraksis er vel kendt og har sin bestemte Betydning. Dernæst